

Posudek bakalářské práce podané na ÚFaR FF UK v Praze

Jméno a příjmení: **Iveta Hajdáková**

Téma: **Female Rituals in Ancient Greece from the Viewpoint of Modern Interpretations**
(Ženské rituály v Řecku z pohledu moderních interpretací)

Datum: **2007**

Školitel: **Mgr. Radek Chlup, Ph.D.**

Oponent: **Doc. Dalibor Antalík, Dr.**

Na úvodních stranách je v práci deklarován záměr předložit metodologickou analýzu několika novodobých interpretací dvou tzv. ženských rituálů (Thesmoforií a Adonií), které byly praktikovány v náboženství antického Řecka. Oponentovi nezbyvá než konstatovat, že vytčenému cíli autorka dostala zdařilým způsobem. Celá práce je nadto redigována v angličtině, což je na bakalářské úrovni, v prostředí českého vysokého školství, počín jistě nadstandardní.

Předběžné „konfesi“, v níž autorka konstatuje osobní příklon k feministické četbě a post-structuralistickému diskursu, následuje velmi stručný nástin konkrétního průběhu obou náboženských slavností (s.4n). Nejvíce prostoru je dále věnováno detailnímu rozboru výkladů daných svátků, které předložili M. Detienne, H. S. Versnel, J. J. Winkler a B. E. Goffová (s.6-25). Všem pojednaným badatelům a badatelkám je poskytnut zhruba stejně velký prostor, takže tato část práce působí vyváženým dojmem. Též její struktura se oponentovi jeví jako promyšlená a vnitřně soudržná. Méně obsáhlým je potom autorčin «Discours de la méthode», v němž ustupuje do pozadí otázka konkrétních interpretací, a v popředí zájmu se naopak ocitají obecnější paradigmatata, která lze za volbou jednotlivých výkladových strategií odhalovat (s.26-32). Způsob argumentace, užitý v této pasáži, je oponentovi – v porovnání s předchozím textem – srozumitelný poněkud méně. Nicméně od začátku do konce je práce přehledně členěna a bez nadbytečných exkursů směřuje k cíli, jež si autorka vytkla.

Přes celkově dobrý dojem má oponent k předkládané práci několik drobných připomínek.

a) V úvodu autorka deklaruje, že nemá v úmyslu sepsat historickou studii (s.2). I přes tuto legitimní volbu, se oponent domnívá, že (historicko-)deskriptivní nástin, přibližující čtenáři konkrétní podobu Thesmoforií a Adonií (s.4n), by si zasloužil zevrubnější charakteristiku obou slavností. Z textu navíc není zřejmé, zda uváděná fakta představují obecný konsensus soudobé badatelské obce, encyklopedicky minimalistickou syntézu či pouhý výběr faktů, která považuje za důležitá, s ohledem na následující výklad, sama autorka.

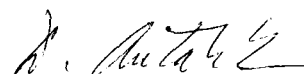
b) V celé práci se čtenář setkává pouze s minimálním počtem přesných odkazů na primární antické prameny (srv. Eurípidés na s.22, pozn.105; Hérodotos na s.24, pozn.117), které novodobému bádání umožňují rekonstruovat přibližnou podobu pojednávaných rituálů. Tato skutečnost logicky vyplývá z celkového zaměření práce. Avšak tam, kde se autorka jmenovitě zmiňuje o některých starověkých pisatelích a neupřesňuje přitom, jaké jejich dílo má na mysli (srv. Ovidius na s.9; Lúkiános na s.17 a 19; Platón, s.18), by bylo nesporně vhodnější nepohrdat standardními způsoby akademické práce.

c) S podobně „impresionistickou“ tendencí se okrajově čtenář střetává i v případě odvolávek na novodobou diskusi, která předcházela interpretačním posunům v posledních desetiletích. Kupříkladu v polemice s frazerovským výkladem Adonida (s.6n) se autorka neobtěžuje odkázat na příslušné Frazerovy studie, které se staly předmětem její, resp. Detiennovy kritiky. A okrajově lze dokonce narazit i na vágní formulaci typu „někteří učenci tvrdí, že...“ – bez jakéhokoli dalšího upřesnění (s.12).

d) Drobné nedostatky vykazuje práce též po formální stránce. Studie badatelů, které autorka citovala takřikajíc „z druhé ruky“, nefigurují v bibliografii (srv. Pradhan, s.13; Deubner, s.14; Golden, s.15; Zeitlin, s.16; Stehle, s.17; Wikan, s.18; Giddens, s.21; Demand, s.23; Nixon,

s.23; Zeitlin, s.24; atd.). Nikde ovšem není zdůvodněno proč. Vzhledem k tomu, že v případě opětovné citace se odkaz vyskytuje pouze ve zkrácené podobě, čtenář je nucen k nepraktickému dohledávání prvního výskytu. Syntaxe bibliografických odkazů vykazuje pouze ojedinělé nepřesnosti (kupříkladu v seznamu literatury na s.34 chybí hned u první položky vrocení v případě francouzského originálu; v poznámkovém aparátu není na s.24, pozn.118 uveden vydavatel). Překlepů oponent zaznamenal jen zanedbatelné minimum (kupříkladu Vesnel namísto správného Versnel na s.27).

Závěr: Práce I. Hajdákové je dle oponenta koncepčně promyšlená a prokazuje autorčinu schopnost jasného formulování a samostatného zpracování tématu na velmi slušné úrovni. Přes uvedené připomínky lze doporučit její obhajobu a ohodnocení stupněm **výborně** či **velmi dobře**.

V Praze dne 5. června 2007

Doc. Dalibor Antalík, Dr.